

УДК 342.738:327(477:4-67ЄС)

DOI <https://doi.org/10.32782/2312-1815/2025-21-8>

Остан Вдовичин

ORCID: 0009-0008-4517-1037

ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ НАБЛИЖЕННЯ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

У статті розглянуто формування державної інформаційної політики України в умовах наближення до Європейського Союзу. Виділено основні напрямки, що потребують додаткової уваги, досліджено вплив війни на формування державної інформаційної політики. Інформаційна політика України є однією з ключових в реалізації євроінтеграційного курсу України, оскільки весь процес інтеграції України до систем Європейського Союзу супроводжується адаптацією національної інформаційної політики до європейських норм і стандартів, імплементацією правової бази ЄС до вітчизняного законодавства, тому особливу увагу приділено особливостям її реалізації в умовах європейської інтеграції, враховуючи виклики, з якими зіткнулася країна.

Ключові слова: інформаційна політика, національна безпека, євроінтеграція, дезінформація, комунікація, медіаграмотність.

Вступ. У сучасних умовах глобальної трансформації інформаційна політика набула статусу одного з визначальних чинників національної безпеки, демократичного розвитку та міжнародної ідентичності держав. Особливо актуальним це стало для України після початку повномасштабної вторгнення Росії у 2022 році, оскільки розширилося саме поняття гібридної війни та інформаційної війни як її частини. Ця проблема виникає в контексті зростаючої важливості інформаційного простору та використання його для досягнення політичних і військових цілей. Інформаційний простір перетворився на арену боротьби не лише за правду, а й за свідомість громадян, стабільність суспільства та міжнародну підтримку. Водночас збереження стратегічного курсу на європейську інтеграцію потребує узгодженості інформаційної політики з європейськими цінностями, стандартами й нормативами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням державної інформаційної політики України в умовах наближення до Європейського Союзу займалися такі науковці, як Лешик С., Кочубей Л., у їх дослідженнях висвітлені основні концепції інформаційної політики держави, розглянуто вплив воєнного стану на інформаційну безпеку країни, виклики, з якими зіткнулася країна в процесі євроінтеграції.

Методи дослідження. У дослідженні використано такі наукові методи, які допоможуть краще проаналізувати формування державної інформаційної політики України в умовах наближення до Європейського Союзу. Основними методами є: аналіз і синтез – забезпечує дослідження теоретичних засад формування державної інформаційної політики України; SWOT-аналіз – допоможе визначити сильні та слабкі сторони інформаційної політики України; індукція та дедукція – виведення загальних висновків щодо викликів, з якими зіткнулася країна, та шляхів розвитку.

Мета дослідження – дослідити формування державної інформаційної політики України в умовах наближення до Європейського Союзу, визначити основні виклики, з якими зіткнулася країна, та шляхи їх подолання, визначити перспективи розвитку.

© О. Вдовичин, 2025

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0

Результати й обговорення. Інформація сьогодні є основоположним фактором розвитку як окремо взятої держави, так і всієї світової спільноти. Вона здатна вплинути на перебіг події в певній країні чи вплинути на життя людини. Саме тому одним з основних напрямів державної політики є саме інформаційна політика.

Є декілька підходів до визначення інформаційної політики держави. Так, у більш ширшому її розумінні це визначення законів і принципів, за якими функціонуватимуть інформаційна сфера та комунікаційне середовище країни [17]. Інший підхід визначає інформаційну політику як спосіб формування й використання інформаційних ресурсів окремими суб'єктами (організаціями, підприємствами, установами) [12, с. 66–68].

Сам принцип демократії як політичної системи передбачає, що громадяни, беручи участь у політичному житті країни, мають достатній рівень знань та інформації для прийняття стратегічних рішень. Впроваджуючи інформаційну політику, насамперед слід враховувати інтереси держави та нації. За відсутності цілісного національного інформаційно-комунікаційного простору, який в змозі реагувати на сучасні політичні реалії, виникає реальна загроза втрати національного суверенітету. У добу зіткнення цивілізацій особливості інформаційної політики полягає у цілеспрямованому виробництві, поширенні та інтерпретації інформації, що має поєднувати інтереси як державних інститутів, так і громадянського суспільства, забезпечуючи тим самим всебічну безпеку країни [25, с. 24–26].

Інформаційна політика України охоплює майже всі сфери діяльності. Так, що стосується *журналістики та сфери медіа* загалом, то після вторгнення РФ на територію України, пріоритетним вектором стало створення єдиного інформаційного простору внаслідок запровадження централізованої системи комунікації. Максимізувавши зусилля, Міністерство культури та інформаційної політики України вже 25 лютого 2022 року об'єднало провідні телеканали «1+1», «Інтер» та інші, чим ініціювало створення цілодобового інформаційного телемарафону «Єдині новини #UАразом». Паралельно було офіційно затверджено план «реалізації єдиної інформаційної політики в умовах воєнного стану», який передбачав консолідацію медійних ресурсів для стабільного функціонування інформаційного фронту [31]. Крім того, впроваджуються заходи щодо підтримки свободи слова й підтримки преси.

У сфері *державної комунікації* діяльність інформаційної політики спрямована на інформування громадян щодо політичної діяльності держави, рішення та дії уряду. Вона передбачає як пряме інформування через офіційні канали (сайти, пресслужби, соціальні мережі), так і залучення громадськості до діалогу з метою підвищення прозорості та зміцнення довіри до влади. Особливу роль відіграє антикризова комунікація, особливо під час війни, коли важливо забезпечити єдність наративу й боротьбу з дезінформацією.

З розвитком технологій особливе місце в цій системі посіли *цифрова трансформація та інформаційні технології*. Пріоритетним напрямом є модернізація державних послуг, удосконалення системи управління та підвищення зручності для громадян. Завдяки таким проєктам, як «Дія», держава активно впроваджує електронні сервіси, цифрові документи та онлайн-доступ до адміністративних послуг. Це також стосується розвитку цифрової інфраструктури, кібербезпеки та цифрової грамотності населення.

Не менш важливу роль відіграють *освіта та медіаграмотність*. Цей напрям державної інформаційної політики має важливу роль, особливо в умовах інформаційної війни. Він спрямований на формування у громадян критичного мислення, уміння розпізнавати фейки, маніпуляції та пропаганду. Медіаосвіта поступово впроваджується в шкільні й університетські програми, а також реалізуються численні просвітницькі ініціативи для дорослого населення. Інформаційна політика закладів вищої освіти спрямована переважно на споживачів освітніх послуг. Так, під час воєнного стану особливої актуальності набувають питання організації захищеного доступу до освітніх матеріалів і інформаційних систем закладів вищої освіти

з будь-якої точки світу, дотримання вимог законодавства щодо захисту персональних даних, а також забезпечення відповідного рівня захисту прав інтелектуальної власності [21]. Одним із важливих напрямів інформаційно-комунікаційної діяльності є забезпечення функціонування офіційної сторінки сайту університету та сторінок у соціальних мережах [20, с. 62–64].

Однак ключовим напрямом діяльності держави у сфері інформаційної політики, що охоплює всі галузі, залишається *інформаційна безпека*. Це сукупність заходів, орієнтованих на охорону державного інформаційного простору від внутрішніх і зовнішніх загроз. Особливої актуальності вона набула в умовах гібридної війни з боку РФ, яка активно використовує дезінформацію, кібератаки та інформаційно-психологічні операції. Основними напрямками є кіберзахист, протидія пропаганді, захист критичної інфраструктури та безпечне зберігання інформації. Діяльність інформаційної безпеки спрямована на гарантування громадянам вільного доступу до джерел інформації та забезпечення повного й об'єктивного інформування громадян. Водночас вона докладає максимальні зусилля щодо запобігання поширенню дезінформації, зміцнення суспільної цілісності, охорони інформаційного суверенітету, а також на протидію руйнівним інформаційним впливам як пропагандистського, так і психологічного характеру [14, с. 73–75]. У цьому контексті варто відзначити діяльність державних органів, які виконують роль третьої сторони, здійснюючи фільтрацію як внутрішньодержавних чинників впливу на громадян, так і зовнішніх, зумовлених як процесами європейської інтеграції, так і інформаційними атаками з боку РФ.

Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації, наприклад, координує та втілює на практиці заходи інформаційного захисту. Саме її діяльність спрямована на забезпечення захисту державної інформації, що має обмежений доступ, у тому числі в інформаційно-телекомунікаційних системах. Служба розробляє нормативно-правові акти, контролює дотримання вимог інформаційної безпеки, сертифікує засоби технічного та криптографічного захисту інформації, а також координує дії суб'єктів кіберзахисту в разі загроз або інцидентів [19, с. 19–21].

Діяльність Міністерства внутрішніх справ, зі свого боку, спрямована на забезпечення кібербезпеки, охорону інформаційних активів і боротьбу з кіберзлочинністю. Серед його повноважень – виявлення, попередження та розслідування злочинів у сфері використання інформаційних технологій, здійснення захисту власних інформаційних систем, а також взаємодія з іншими державними органами у сфері кіберзахисту й інформаційної безпеки. Що стосується Ради національної безпеки та оборони України, то цей орган координує та контролює органів виконавчої влади у сфері захисту інформаційної безпеки держави. Рада також формує стратегію кібербезпеки, визначає пріоритети та здійснює комплекс дій, спрямованих на охорону критичної інформаційної інфраструктури, а також приймає рішення, які є обов'язковими до виконання органами державної влади, щодо реагування на інформаційні загрози [19, с. 18–20]. Окрім діяльності державних органів, діють і громадські ініціативи. Як приклад, проєкт StopFake – ініціатива громадських активістів, спрямована на виявлення та спростування недостовірної інформації. Завдяки цьому інструменту забезпечується оперативне реагування на прояви дезінформації та надання громадянам перевірених і достовірних відомостей [11].

Державна інформаційна політика України є невід'ємною складовою загальної соціально-економічної політики держави та покликана реагувати на загрози національній безпеці. Її впровадження здійснюється з урахуванням принципів правової демократичної держави, свободи слова, заборони цензури, права на захист персональних даних і доступу до публічної інформації, а реалізація забезпечується через нормативно-правову базу країни [29].

Як зазначає Н. Новицька, регулювання правової бази інформаційної безпеки містить той об'єм правових норм, що здатний регулювати правовідносини, сформовані на підставі застосування правових норм, і містить положення, що закріплені у відповідних актах

правозастосовного характеру [23, с. 45–46]. До них належить низка правових актів, які є фундаментом для реалізації інформаційної політики та покликані сприяти її ефективному впровадженню. Серед них як положення Конституції України, так і доктрини, стратегії та державні програми, що охоплюють правову, інституційну, соціально-комунікаційну та фінансово-економічну сфери [1; 16].

Одним із них є Закон України «Про доступ до публічної інформації», покликаний забезпечувати відкритість, прозорість і підзвітність органів влади перед громадянами. Цей закон гарантує кожному прозорість і доступність даних, що перебувають у розпорядженні державних органів, органів місцевого самоврядування й інших розпорядників, що сприяє гармонізації вітчизняного законодавства та практик з європейськими нормами демократії і відкритості [2]. Закон України «Про інформацію» визначає основні принципи інформаційної діяльності та спрямований на забезпечення балансу між відкритістю інформації та її захистом, що є важливим елементом національної інформаційної безпеки та демократичного розвитку держави [4; 18, с. 201–203]. В умовах гібридної війни велика увага зосереджена навколо Закону України «Про національну безпеку України», який створює основу для реалізації системного підходу до захисту державного суверенітету в інформаційній сфері, особливо в умовах гібридної війни [7]. Стратегія інформаційної політики України, зі свого боку, спрямована на формування відкритого, безпечного й інформаційно суверенного суспільства, а саме на утвердження свободи слова та відкритості інформації, захисту інформаційного простору та протидії інформаційним загрозам [9]. Особливої уваги заслуговує Закон України «Про медіа», який є важливою складовою державної стратегії щодо формування стійкого й безпечного інформаційного середовища та сприяє плюралізму думок, демократичному контролю над ЗМІ, захисту громадян від шкідливого контенту. Цей закон набув особливої актуальності в умовах гібридної війни та інформаційного впливу з боку Росії [5].

Як вже зазначалося, дезінформація становить суттєву загрозу демократичному устрою та ефективності державного управління, впливаючи на настрої в суспільстві, тому Закон України «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах», з-поміж іншого, охоплює діяльність, спрямовану на протидію несанкціонованому доступу, дезінформації, кібератакам та іншим загрозам інформаційній безпеці України [3]. Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» закладає фундамент для формування національної системи кібербезпеки, що є ключовим елементом у захисті державного суверенітету в інформаційному просторі, особливо в умовах сучасних кіберзагроз і гібридної війни [8].

Крім того, інформаційна кампанія, яку Росія розгорнула як проти України, так і проти всього Заходу, яскраво продемонструвала, що інформаційний простір теж є своєрідним полем бою, де дезінформація, фейки, власні наративи є інструментом, здатним до маніпуляцій, деморалізації суспільства та підризу довіри до влади [22, с. 66–68]. Агресія Росії поширюється не лише на Україну, а й проти всіх демократичних країн, тому проблема інформаційної політики загалом та інформаційної безпеки зокрема є доволі актуальною в глобальному контексті, зважаючи на загарбницькі амбіції РФ. Цифрові технології у їх поточному стані вже здатні прискорити поширення новин, особливо фейкових, а відсутність перевірених та ефективних способів перевірки інформації робить населення беззахисним перед дезінформацією. На рівень сприйняття подібних новин також впливає і рівень інформаційної грамотності суспільства (медіаграмотності).

Основною проблемою нормативно-правового регулювання інформаційної політики в Україні є надмірна кількість нормативно-правових актів різної юридичної сили, унаслідок чого та сама ситуація може по-різному трактуватися як законами, так і підзаконними актами. Особливо це помітно в процесі євроінтеграції, коли норми права ЄС впливають на норми вітчизняного законодавства або навіть суперечать їм. Тому потрібне комплексне дослідження

нормативно-правової бази нашої країни для врегулювання не лише основних, а й потенційних аспектів інформаційної політики [24].

Вторгнення Росії, євроінтеграція, впровадження штучного інтелекту в повсякденне життя показало, що національна безпека, а особливо її інформаційна сфера, не готові до подібних викликів і потенційних загроз, що створює небезпеку для життєво важливих державних, суспільних та особистих інтересів [30]. Тому важливим завданням постає аналіз та вдосконалення інформаційної політики з урахуванням досвіду війни й подальшого повоєнного відновлення з метою підвищення рівня медіаграмотності населення та сприяння усвідомленню населенням нових реалій суспільно-політичного життя країни. Що стосується євроінтеграційних процесів, то пріоритетними завданнями в цьому напрямі є розширення громадянської участі в політичних процесах країни, оптимізація інформаційної політики, що закріпить високий рівень довіри до державних інституцій, а також створення та підтримка стабільного інформаційного середовища, необхідного для трансформаційних процесів у країні [15, с. 2–3]. Для цього проводяться інформаційні кампанії, що сприяють поширенню знань про євроінтеграційні процеси серед місцевого населення. Завдяки подібним кампаніям формується підтримка реформ, набувають широкого розголосу й популяризуються європейські цінності, зміцнюється усвідомлення суспільством переваг інтеграції до Європейського Союзу. Прикладом є ініціатива «Європейський тиждень цифрової грамотності» (All Digital Week), що спрямована на розвиток цифрових навичок населення, підвищення медіаграмотності та безпечного користування цифровими технологіями. До неї залучаються школи, бібліотеки, громади та партнерські організації по всій країні [15, с. 6–8].

Насамперед потрібно привернути увагу до питання підтримки незалежних медіа, оскільки ці медіа відіграють ключову роль у забезпеченні доступу до правдивої, неупередженої інформації. У контексті війни це ще важливіше, адже дезінформація, пропаганда та маніпуляції можуть значно вплинути на громадську думку й моральний стан населення. Незважаючи на об'єднання телеканалів у телемарафон «Єдині новини», точаться дискусії щодо обмеження свободи ЗМІ та плюралізму думок. У цьому напрямі необхідне впровадження незалежного медійного простору, щоб медіа могли виконувати свою роль у суспільстві незалежно від зовнішніх впливів. Наступним кроком має стати розвиток інститутів громадянського суспільства, що є важливим для побудови демократичної, справедливої та прозорої держави, оскільки вони працюють незалежно від урядів і приватних корпорацій та націлені на захист прав і свобод громадян, що є головною передумовою ефективної реалізації інформаційної політики. Крім того, незалежні ЗМІ та громадські організації беруть участь у реалізації кампаній, спрямованих на підтримку євроінтеграційного курсу, що підвищує рівень інформаційної обізнаності населення [10, с. 49–51].

Однак, незважаючи на доволі успішні кроки на шляху до євроінтеграції та протистоянню прокремлівській машині, залишається низка загроз інформаційній безпеці країни, що ускладнює проведення інформаційної політики.

Серед основних загроз інформаційній безпеці можна виокремити: штучно створені зображення, відео- або аудіоматеріали, які мають високу ступінь правдоподібності та здатні вводити в оману споживачів інформації (напр., технологія Deepfakes); дезінформація (особливо внаслідок роботи прокремлівських ЗМІ); порушення конфіденційності внаслідок кібератак; залежність від штучного інтелекту; зменшення людського фактора (з впровадженням ШІ в різні сфери життя людська праця дедалі частіше витісняється алгоритмами, що викликає занепокоєння щодо місця й ролі людини в майбутньому суспільстві) [26–28].

Проведення кампаній, реформ і розвиток медіа є лише частиною вимог, що стоять перед Україною на шляху до вступу до ЄС. Проте все ще залишаються відкритими питання фінансування, інформаційних загроз зовнішнього та внутрішнього характеру, нерівномірності

впровадження політики. Ці проблеми потребують наявності відповідних технічних навичок, політично-правових аспектів регулювання та міжнародної співпраці [13].

За словами Бема Н., українська інформаційна політика, що має на меті встановлення відносин із європейськими країнами, ґрунтується передусім на узагальненні трагізму української історії [10, с. 51–52]. Досвід співпраці показує, що Україна постійно звертається до Європи по допомогу у вирішенні проблем соціального й економічного характеру. У зв'язку з євроінтеграційними процесами в країні та через війну особливо гостро постає питання економічних ресурсів, необхідних як для відновлення, так і для нормального функціонування. Тому фундаментальним аспектом становлення європейської ідентичності є формування власної, української національної ідентичності, а інформаційна політика нашої країни є основним ключем до цього [18, с. 205–207]. З огляду на це потрібний комплекс заходів, спрямований на покращення законодавства у сфері засобів масової інформації, підвищення рівня медіаграмотності населення, швидке та дієве реагування на загрози інформаційній безпеці, особливо кібербезпеці. Актуальним залишається питання і післявоєнної відбудови країни, оскільки для того, щоб посісти почесне місце серед народів Європи, потрібно не лише виконати їх вимоги щодо вступу, а й показати їм власні шляхи, якими наша країна долає труднощі.

Висновки. Інформаційна політика держави є одним з основних важелів впливу в сучасному світі. З подачі організацій, окремих осіб і держави загалом, шляхом впливу на громадську думку формується відповідне ставлення до всіх аспектів суспільного життя. Україна зіткнулася з проблемою неймовірного інформаційного тиску, спрямованого на падіння довіри до державних інституцій, що може мати наслідком дестабілізацію всього українського суспільства. Так, з одного боку, ми маємо агресора з його прокремлівськими наративами, ресурси та вплив якого мають деструктивний ефект як на Україну, так і на демократію як явище загалом. З іншого боку, Європа та євроінтеграційні процеси, що передбачають свідомий вплив європейських ідей та цінностей на нашу країну. Зважаючи на євроінтеграційний курс України, найефективнішим способом подолання поставлених задач є відкритість у комунікації як з міжнародними партнерами, так і на рівні держава – суспільство. Наступним кроком варто приділити увагу підтримці незалежних засобів масової інформації та розробці програм, що передбачають залучення громадянського суспільства до обговорення інформаційної політики країни.

Інформаційна політика України має важелі впливу на євроінтеграційні процеси, адже вона впливає на те, що Україну сприймають як країну, яка відповідає європейським цінностям і стандартам. Аналіз проблеми інформаційної безпеки громадян і держави під час війни доводить її надзвичайну важливість: дезінформація може викликати паніку, впливати на мобільність населення, послаблювати обороноздатність та негативно позначатися на психологічному стані. Протидія інформаційній агресії є можливою завдяки залученню міжнародних інституцій та організацій. Інформаційна війна не має кордонів, тому захист відкритого інформаційного простору є пріоритетом.

Потрібно розвивати критичне мислення в населення та розвивати інформаційну грамотність, починаючи зі школи, акцентувати увагу на цьому аспекті в закладах вищої освіти. Потрібно також створювати механізми захисту від інформаційних атак і маніпуляцій. Для подолання викликів, що стоять перед країною, потрібне подальше комплексне вдосконалення механізмів державної інформаційної політики на основі системного підходу. Подібна пропозиція охоплює зміцнення інституційної спроможності протидії дезінформації, розвиток інфраструктури та стабільне фінансування, посилення кібербезпеки, удосконалення законодавства щодо свободи та незалежності ЗМІ. Усе це неможливе без ефективної комунікації та координації дій між усіма зацікавленими суб'єктами, чи то уряд, громадянське суспільство або міжнародні партнери. Сучасні виклики, пов'язані з повномасштабною агресією проти України, потребують постійного вдосконалення стратегій боротьби й захисту інформаційного простору для збереження національного суверенітету та державності.

Хоча інформаційні позиції України подекуди поступаються російським, держава з гідністю проходить це випробування, демонструючи прагнення до свободи, демократії та європейських цінностей.

Література:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. С. 141.
2. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 32. С. 314.
3. Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах : Закон України від 05.07.1994 № 80/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 31. С. 286.
4. Про інформацію : Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII. *Відомості Верховної Ради України*. № 48. С. 650.
5. Про медіа : Закон України від 13.12.2022 № 2849-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2023. № 47–50. С. 120.
6. Про національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. С. 241.
7. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 № 2163-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2017. № 45. С. 403.
8. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію інформаційної безпеки» : Указ Президента від 28.12.2021 № 685/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/685/2021#Text>.
9. Бем Н. Перспективні напрямки здійснення державної інформаційної політики України в питаннях євроінтеграції. 2012. С. 48–54. URL: [file:///D:/Нова%20папка%20\(2\)/Формування%20державної%20інформаційної%20політики%20України/cyrl,+07.pdf](file:///D:/Нова%20папка%20(2)/Формування%20державної%20інформаційної%20політики%20України/cyrl,+07.pdf).
10. Галіпчак В. Державно-правовий механізм інформаційної безпеки України в умовах російської агресії. 2023.
11. Гудзь О., Маковій В. Концептуальні основи формування інформаційної політики підприємств. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2019. № 23. С. 65–69.
12. Кобець Т. Аналіз загроз когнітивній безпеці українського суспільства: класифікаційні підстави. 2024. С. 67–72. URL: <https://journals.pnu.if.ua/index.php/politology/article/view/182/178>.
13. Кормич Б. Організаційно-правові засади політики інформаційної безпеки України. 2007. 471 с.
14. Кочубей Л., Некряч А. Державна інформаційна політика України в умовах євроінтеграції. *Публічне управління і політика*. 2025. № 4 (8). С. 1–9. URL: https://www.researchgate.net/publication/391834174_DERZAVNA_INFORMACIJA_POLITIKA_UKRAINI_V_UMOVAN_EVROINTEGRACIISTATE_INFORMATION_POLICY_OF_UKRAINE_IN_THE_CONTEXT_OF_EUROPEAN_INTEGRATION.
15. Крап А. Дезінформація як загроза демократії та державному управлінню. *Український політико-правовий дискурс*. 2025. № 9. URL: <https://zenodo.org/records/15108404>.
16. Кутуза Н., Тельпіс Д. Дезінформація як складник ІІсО в мегадискурсі. *Записки з українського мовознавства*. 2023.
17. Лешик С. Особливості інформаційної політики в процесі євроінтеграції України. *Політологічний вісник*. 2024. № 92. С. 198–211. URL: [file:///D:/Нова%20папка%20\(2\)/Формування%20державної%20інформаційної%20політики%20України/232-463-1-SM.pdf](file:///D:/Нова%20папка%20(2)/Формування%20державної%20інформаційної%20політики%20України/232-463-1-SM.pdf).
18. Лісовський О. Кібербезпека та інформаційна війна: виклики та загрози. Львів, 2021. С. 16–23.
19. Матвієнків С., Лушагіна Т. Інформаційна політика закладів вищої освіти в умовах російсько-української війни. *Науковий журнал «Політикус»*. 2023. № 5. С. 61–68. URL: http://politicus.od.ua/5_2023/9.pdf.
20. Нашинець-Наумова А. Правове забезпечення інформаційної безпеки в закладах вищої освіти України. 2020.
21. Нестеряк Ю. Аналіз моделей інформаційної політики та державного регулювання засобів масової інформації. *Публічне управління та митне адміністрування*. 2016. № 2 (15). С. 65–70.
22. Новицька Н. Правове забезпечення інформаційної безпеки. *Інформаційна безпека людини, суспільства, держави*. 2009. № 1. С. 44–47.

- 23.Прозоров А. Ціннісні основи інформаційної безпеки особи, суспільства та держави. 2016.
- 24.Савосько Т. Особливості формування державної інформаційної політики. *Аспекти публічного управління*. 2024. № 1 (12). С. 22–28. URL: <https://aspects.org.ua/index.php/journal/article/view/1046/1022>.
- 25.Кіберінциденти за 2024 рік. URL: <https://ms.detector.media/kiberbezpeka/post/37156/2025-01-08-uryadovi-kiberfakhivtsi-za-2024-rik-opratsyuvaty-4315-kiberintsyidentiv>.
- 26.Майбутнє штучних інтелектів та ринку праці. Чи замінить ІІІ людину? URL: <https://hub.kyivstar.ua/articles/majbutnye-shtuchnyh-intelektiv-ta-rynku-praczi-chy-zaminyt-shi-lyudynu>.
- 27.Штучний інтелект і психологічна залежність: коли алгоритми стають твоїми друзями. URL: <https://www.psykholoh.com/post/штучний-інтелект-і-психологічна-залежність-коли-алгоритми-стають-твоїми-друзями>.
- 28.Artemonova K. Formuvannia derzhavnoi informatsiinoi polityky Ukrainy v konteksti yevropeiskoi intehratsii. 2013.
- 29.Chernysh R.F., Ihnatiuk M.V., Zaritskyi O.Y. Counteracting destructive information influence in Ukraine: legal and organizational aspects. 2022.
- 30.Nikolaets Yu. Derzhavna informatsiina polityka Ukrainy v umovakh povnomasshtabnoi viiskovoi invazii. *Political Studies*. 2024.

References:

1. Konstytutsiia Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r., No. 254k/96-VR [Constitution of Ukraine dated June 28, 1996, No. 254k/96-VR]. (1996). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy [Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine]*, (30), 141 [in Ukrainian].
2. Zakon Ukrainy “Pro dostup do publichnoyi informatsiyi” vid 13 sichnia 2011 r., No. 2939-VI [Law of Ukraine “On Access to Public Information” dated January 13, 2011, No. 2939-VI]. (2011). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy [Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine]*, (32), 314 [in Ukrainian].
3. Zakon Ukrainy “Pro zakhyst informatsiyi v informatsiyno-komunikatsiynykh systemakh” vid 5 lyupnia 1994 r., No. 80/94-VR [Law of Ukraine “On Information Protection in Information and Communication Systems” dated July 5, 1994, No. 80/94-VR]. (1994). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy [Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine]*, (31), 286 [in Ukrainian].
4. Zakon Ukrainy “Pro informatsiyu” vid 2 zhovtnia 1992 r., No. 2657-XII [Law of Ukraine “On Information” dated October 2, 1992, No. 2657-XII]. (1992). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy [Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine]*, (48), 650 [in Ukrainian].
5. Zakon Ukrainy “Pro media” vid 13 hrudnia 2022 r., No. 2849-IX [Law of Ukraine “On Media” dated December 13, 2022, No. 2849-IX]. (2023). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy [Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine]*, (47–50), 120 [in Ukrainian].
6. Zakon Ukrainy “Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy” vid 21 chervnia 2018 r., No. 2469-VIII [Law of Ukraine “On National Security of Ukraine” dated June 21, 2018, No. 2469-VIII]. (2018). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy [Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine]*, (31), 241 [in Ukrainian].
7. Zakon Ukrainy “Pro osnovni zasady zabezpechennia kiberbezpeky Ukrainy” vid 5 zhovtnia 2017 r., No. 2163-VIII [Law of Ukraine “On Basic Principles of Cybersecurity of Ukraine” dated October 5, 2017, No. 2163-VIII]. (2017). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy [Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine]*, (45), 403 [in Ukrainian].
8. Ukaz Prezidenta Ukrainy “Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 15 zhovtnia 2021 roku ‘Pro Strategiiu informatsiinoi bezpeky’” vid 28 hrudnia 2021 r., No. 685/2021 [Decree of the President of Ukraine “On the Decision of the National Security and Defense Council of Ukraine dated October 15, 2021, ‘On the Information Security Strategy’” dated December 28, 2021, No. 685/2021]. (2021). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/685/2021#Text> [in Ukrainian].
9. Bem, N. (2012). Perspektyvni napriamky zdiisnennia derzhavnoi informatsiinoi polityky Ukrainy v pytanniakh yevrointehratsii [Promising directions of implementation of the state information policy of Ukraine in matters of European integration]. P. 48–54. Retrieved from: file:///D:/Нова%20папка%20(2)/Формування%20державної%20інформаційної%20політики%20України/cyrl,+07.pdf [in Ukrainian].
10. Halipchak, V. (2023). Derzhavno-pravovyi mekhanizm informatsiinoi bezpeky Ukrainy v umovakh rosiiskoi ahresii [State and legal mechanism of information security of Ukraine in conditions of Russian aggression] [in Ukrainian].

11. Hudz, O., Makovii, V. (2019). Kontseptualni osnovy formuvannia informatsiinoi polityky pidpriemstv [Conceptual foundations of the formation of information policy of enterprises]. *Scientific Bulletin of Uzhhorod National University*, 23, 65–69 [in Ukrainian].
12. Kobets, T. (2024). Analiz zahroz kohnityvnii bezpetsi ukrainskoho suspilstva: klasyfikatsiini pidstavy [Analysis of threats to the cognitive security of Ukrainian society: classification grounds]. P. 67–72. Retrieved from: <https://journals.pnu.if.ua/index.php/politology/article/view/182/178> [in Ukrainian].
13. Kormych, B. (2007). Orhanizatsiino-pravovi zasady polityky informatsiinoi bezpeky Ukrainy [Organizational and legal principles of information security policy of Ukraine]. P. 471 [in Ukrainian].
14. Kochubei, L., Nekriach, A. (2025). Derzhavna informatsiina polityka Ukrainy v umovakh yevrointehratsii [State information policy of Ukraine in the context of European integration]. *Public administration and politics*, 4 (8), 1–9. Retrieved from: : https://www.researchgate.net/publication/391834174_DERZAVNA_INFORMACIJA_POLITIKA_UKRAINI_V_UMOVAH_EVROINTEGRACIISTATE_INFORMATION_POLICY_OF_UKRAINE_IN_THE_CONTEXT_OF_EUROPEAN_INTEGRATION [in Ukrainian].
15. Krap, A. (2025). Dezinformatsiia yak zahroza demokratii ta derzhavnomu upravlinniu [Disinformation as a threat to democracy and public administration]. *Ukrainian political and legal discourse*. P. 9. Retrieved from: <https://zenodo.org/records/15108404> [in Ukrainian].
16. Kutuza, N., Telpis, D. (2023). Dezinformatsiia yak skladnyk IPsO v mehadyskursi [Disinformation as a component of IPsO in megadiscourse]. *Notes on Ukrainian Linguistics* [in Ukrainian].
17. Leshyk, S. (2024). Osoblyvosti informatsiinoi polityky v protsesi yevrointehratsii Ukrainy [Peculiarities of information policy in the process of European integration of Ukraine]. *Political science bulletin*, 92, 198–211. Retrieved from: [file:///D:/Нова%20папка%20\(2\)/Формування%20державної%20інформаційної%20політики%20України/232-463-1-SM.pdf](file:///D:/Нова%20папка%20(2)/Формування%20державної%20інформаційної%20політики%20України/232-463-1-SM.pdf) [in Ukrainian].
18. Lisovskyi, O. (2021). Kiberbezpeka ta informatsiina viina: vyklyky ta zahrozy [Cybersecurity and information warfare: challenges and threats]. Lviv. P. 16–23 [in Ukrainian].
19. Matviienkiv, S., Lushahina, T. (2023). Informatsiina polityka zakladiv vyshchoi osvity v umovakh rosiisko-ukrainskoi viiny [Information policy of higher education institutions in the context of the Russian-Ukrainian war]. *Scientific journal "Politicus"*, 5, 61–68. Retrieved from: http://politicus.od.ua/5_2023/9.pdf [in Ukrainian].
20. Nashynets-Naumova, A. (2020). Pravove zabezpechennia informatsiinoi bezpeky v zakladakh vyshchoi osvity Ukrainy [Legal support for information security in higher education institutions of Ukraine] [in Ukrainian].
21. Nesteriak, Yu. (2016) Analiz modelei informatsiinoi polityky ta derzhavnoho rehuliuвання zasobiv masovoi informatsii [Analysis of models of information policy and state regulation of the mass media]. *Public administration and customs administration*, 2 (15), 65–70 [in Ukrainian].
22. Novytska, N. (2009). Pravove zabezpechennia informatsiinoi bezpeky [Legal support for information security]. *Information security of man, society, state*, 1, 44–47 [in Ukrainian].
23. Prozorov, A. (2016). Tsinnisni osnovy informatsiinoi bezpeky osoby, suspilstva ta derzhavy [Value foundations of information security of the individual, society and the state] [in Ukrainian].
24. Savosko, T. (2024). Osoblyvosti formuvannia derzhavnoi informatsiinoi polityky [Peculiarities of the formation of state information policy]. *Aspects of public administration*, 1 (12), 22–28. Retrieved from: <https://aspects.org.ua/index.php/journal/article/view/1046/1022> [in Ukrainian].
25. Kiberintsydynty za 2024 rik [Cyber incidents in 2024]. Retrieved from: <https://ms.detector.media/kiberbezpeka/post/37156/2025-01-08-uryadovi-kiberfakhivtsi-za-2024-rik-opratsyuvaty-4315-kiberintsydyntiv> [in Ukrainian].
26. Maibutnie shchynnykh intelektiv ta rynku pratsi. Chy zaminyt ShI liudynu? [The future of artificial intelligence and the labor market. Will AI replace humans?]. Retrieved from: <https://hub.kyivstar.ua/articles/majbutnye-shchynnykh-intelektiv-ta-rynku-praczi-chy-zaminyt-shi-lyudynu> [in Ukrainian].
27. Shchynnyi intelekt i psykholohichna zalezhnist: koly alhorytmy staiut tvoimy druzyamy [Artificial Intelligence and Psychological Addiction: When Algorithms Become Your Friends]. Retrieved from: <https://www.psykholoh.com/post/штучний-інтелект-і-психологічна-залежність-коли-алгоритми-стають-твоїми-друзями> [in Ukrainian].
28. Artemonova, K. (2013). Formuvannia derzhavnoi informatsiinoi polityky Ukrainy v konteksti yevropeiskoi intehratsii.

29. Chernysh, R.F., Ihnatiuk M.V., Zaritskyi O.Y. (2022). Counteracting destructive information influence in Ukraine: legal and organizational aspects.

30. Nikolaets, Yu. (2024). Derzhavna informatsiina polityka Ukrainy v umovakh povnomasshtabnoi viiskovoi invazii. *Political Studies*.

Ostap Vdovychyn. Formation of the state information policy of Ukraine in the context of rapprochement with the European Union

The article examines the formation of Ukraine's state information policy in the context of its approach toward the European Union. The main areas requiring additional attention are highlighted, and the impact of the war on the development of the state information policy is analyzed. Ukraine's information policy is one of the key components in implementing the country's European integration course, as the entire process of integration into the European Union systems is accompanied by the adaptation of the national information policy to European norms and standards, as well as the implementation of the EU legal framework into domestic legislation. Therefore, particular attention is paid to the specifics of its implementation in the context of European integration, taking into account the challenges the country has faced.

Key words: information policy, national security, European integration, disinformation, communication, media literacy.

Відомості про автора:

Вдовичин Остап – аспірант кафедри політичних наук,
Карпатський національний університет імені Василя Стефаника.

Надійшла 05.08.2025

Прийнята 28.08.2025

Опублікована 30.10.2025